

Sant Jordi a l'Up & Down

Virgili i Salvat

Ja sabem que els nostres lectors han estat esperant, amb santa impaciència, l'aparició d'aquest «rebost» per a conèixer què va passar exactament el Dia del Llibre, què varen fer els nostres inclits, superbs, famosíssims escriptors. Doncs bé, aquí som per servir-los.

* * *

A la plaça del Pi, per exemple, Ignasi Riera i Guillem-Jordi Graells plàticaven sobre l'IVA i les seves conseqüències i feien cara d'estar disposats a exercitar una resistència numantina enfront de les agressions impositives del ministeri de Finances (Graells i Riera són dos peixos grossos de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana que, sota la tutela moral de Pere Calders, que ja ha fet un parell d'articles sobre la qüestió, han declarat la guerra a Solchaga).

* * *

Mentrestant, ben a prop, a la plaça de Sant Jaume, Joan Carreras i Martí, director literari de la Gran Enciclopèdia Catalana —un dels *holdings* culturals més importants del país—, anava repartint fastuoses entrades que donaven dret a escoltar Gore Vidal, la gran estrella del dia, a l'Up & Down. Carreras estava més content que un gínjol, tant que fins i tot no es va recordar de deixar-se a casa l'eterna bufanda que embolcalla el seu coll egregi (generalment de colors groc, vermell o blanc; la bufanda). Som testimonis que el senyor Carreras va merèixer tota la simpatia de Mr. Vidal quan li va dir, l'endemà, en acabar l'acte de presentació a la Universitat de Barcelona, que la lectura que l'autor havia fet d'unes pàgines de *Washington D.C.* (la traducció catalana de les quals, de Jordi

Arbonès, també present, va ser presentada pel doctor Alexis Eudald Solà), li havia revelat la convincent musicalitat de la prosa de Gore Vidal, de ressonàncies poètiques.

I és que Gore Vidal va refrescar l'ambient amb les seves brillantíssimes intervencions, que van posar en relleu —entre altres coses— que una cosa és fer de «progre» contestatari en qualsevol revisteta i una altra ser guionista del «Angel Casas Show», o a l'inrevés. Perquè la veritat és que el pobre Casas va quedar ben desassistit davant la intel·ligència crítica del novel·lista nord-americà, que dos dies després ens va confessar haver-se divertit molt, al capdavant: per exemple, quan la veu-interpret demanava insistentment de conèixer el guió de les preguntes del presentador, l'americà hagué de dir finalment que ell, per televisió, no respon a res, diu allò que vol dir.

Per cert, Gore Vidal va insistir molt durant la seva estada a Barcelona en la importància de la televisió. Tot i que ara no hi té cap programa, hi surt molt sovint, i és tan popular, als Estats Units, com un actor. Virgili i Salvat (SL) li va demanar si aquesta circumstància no el podia dur a ser president dels Estats Units. La contesta va ser taxativa: «No sóc tan estúpid com això. No pas avui, en la primavera de la senilitat.» També vam parlar amb Gore Vidal de cinema. I la seva actitud no va ser menys sorprenent: «No me'n parli, de cinema», anava repetint. «He d'anar amb compte amb la meva pressió sanguínia. No he vist ni *Senso* ni *Myra Breckinridge*; només veig cinema intel·lectual, com *Ben-Hur*» (tres pel·lícules de les quals Gore Vidal fou el guionista). Gore Vidal ha quedat encantat de Barcelona, ciutat que li ha semblat «força habitable» i ha

quedat gratament sorprès de la coneixença de Lluís Racionero, amb qui va connectar de seguida.

* * *

Continuem, però, amb el Dia del Llibre. Al migdia, Sebastià Serrano dinava en un discret restaurant de la Rambla de Catalunya i saludava efusivament una parella d'amics. Més tard, els nostres espies —que com veieu, com sempre, eren a tot arreu— varen descobrir Carles Torner que remenava llibres cofat amb un barret de palla. Els ases aquell dia van haver de menjar alfals.

* * *

I no com a ases, sinó com a dignes guardians de la virtut, dos inclits poetes i intel·lectuals, noucentistes de pro, venecians i sarrianencs, és a dir, Miquel Alzueta i Alex Sussanna escortaven somrients la figura de Maria Jaén, que intentava vendre la seva aventura pornogràfica a la mateixa plaça de Sant Jaume. Un nan infiltrat, que havia llegit les insinuacions que fèiem la setmana passada des d'aquesta mateixa secció a propòsit de la inexistència de la tal Maria Jaén, va aconseguir escapolir-se de l'escomesa dels guardaespalles i accedir a una peça íntima i definitiva: el carnet d'identitat de Maria Jaén. Per tant, Virgili i Salvat (SL) no té cap més remei que reconèixer l'error i proclamar, a tothom qui vulgui sentir-ho i escoltar-ho, que Maria Jaén existeix i és de carn i ossos (i no entrem en més detalls per no fer-li la competència).

arabid

Reflexió viperina. — ¿Quina relació hi ha entre la querella de Lluís Llach contra Felipe González i l'absència d'aquest cantant en el debat sobre la cançó organitzat pel circuit català de Televisió Es-pa-nyo-la?